

Arrest

nr. 54 792 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit, dient op 6 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk schending van art.8 EVRM, Belgische familieleden en een bijzondere band met België, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd; 19.07.2009, ondanks de elementen aangaande.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet en bijgevolg kan hij zich evenmin dienstig beroepen op criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen van verwantschap voor die deze loutere beweringen staven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het lijkt ons bovendien onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef er immers 27 jaar en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, moeite doet om Nederlands te leren, lid is van een vereniging, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Op 6 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Reden van de beslissing :

artikel 7, eerste lid, 1° van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.“

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Eerste Middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, en schending van de artikels 9bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel:

7.1.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van art. 9bis van de Vreemdelingenwet Wet van 15/12/1980.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

7.1.2. De motivering van de bestreden beslissing aangaande de regularisatie is zeer algemeen opgesteld en beperkt zich in feite tot de stelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij valt onder de criteria van de instructies dd. 19.07.2009.

Verzoeker toont nochtans wel degelijk aan dat hij onder voormelde instructies valt door het bewijs te leveren dat hij reeds langer dan 5 jaar ononderbroken in België verbleef en het bewijs leverde van zijn duurzame lokale verankering.

De materiële motiveringsplicht is schromelijk geschonden.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet is uitgegaan van de juiste feitelijke elementen, dat zij de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

7.1.3. Op 19 juli 2009 vaardigde de Minister van Migratie- en Asielbeleid een instructie uit met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit deze instructie konden de voorwaarden van ontvankelijkheid en gegrondheid worden afgeleid van de aanvragen tot machtiging van verblijf in te dienen op grond van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze instructie bepaalde onder meer:

"2.8 Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in aanmerking komen.

Deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

Volgende vreemdelingen komen in aanmerking:

A. De vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; en die voor 18 maart 2008 [de datum van het regeerakkoord] gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad (waarbij elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument, behalve een toeristenvisum) of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen."

Deze instructie werd na indiening van de aanvraag vernietigd door een arrest van 11/12/2009. Niettemin kondigde de Dienst Vreemdelingenzaken aan de in de richtlijn vermelde criteria loyaal te zullen blijven hanteren bij de beoordeling van aanvragen ingediend op grond van artikel 9bis vreemdelingenwet. De eigen richtlijnen kunnen als maatstaf worden genomen, zoniet zou dit een schending betekenen van het gelijkheidsbeginsel. Dit zou overigens ook manifest in strijd zijn met het vertrouwensbeginsel. Hoe dan ook in de motivering van de bestreden beslissing legt de Dienst Vreemdelingenzaken uit dat zij zich steunt en sterkt op voormelde instructies om haar beslissing te nemen. De Dienst Vreemdelingenbetwistingen kan dan ook niet ernstig betwisten deze criteria verder in aanmerking te nemen bij hun beoordeling. Hoewel de instructies werden vernietigd blijft de Dienst Vreemdelingenzaken deze toepassen en heeft ze deze foutief toegepast bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructies onder het punt 2.8.A: hij is langer dan vijf jaar in België voorafgaand aan 15 december 2009 en hij heeft een duurzame lokale verankering in België. Verzoeker voldoet aan de voorwaarden van ononderbroken verblijf van 5 jaar met een duurzame lokale verankering in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de feiten dan ook foutief beoordeeld, dan wel een manifest onjuist oordeel getrokken uit de situatie van verzoeker en de elementen die hij heeft aangebracht.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken toch bijkomende informatie wenste, diende zij bijkomende onderzoekshandelingen te stellen en/of bijkomende informatie vragen aan verzoeker. Dit besluit noopt des te meer, nu zij zeer goed wist dat de uitslag van zijn aanvraag zeer grote gevolgen zou hebben op de situatie van verzoeker en zij een vrij ruime beoordelingsmarge hebben.

In het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid bij de toekenning van een regularisatie. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens. De Dienst Vreemdelingenzaken schendde dan ook het artikel 9bis door een beslissing te nemen van ongegrondverklaring van het verzoek 9bis vreemdelingenwet.

7.1.4. In de motivering leest men een hele uiteenzetting over het onderscheid tussen ontvankelijkheid en gegrondheid. Deze motivering is in casu niet ter zake. Het verzoek is ontvankelijk en verzoeker heeft elementen aangebracht die de gegrondheid van zijn verzoek ondersteunen. Verzoeker heeft zelfs het - door de Dienst Vreemdelingenzaken aangeraden- standaardformulier gebruikt. Bovendien was er ook nog een begeleiden schrijven of toelichting waarin het onderscheid tussen de 'bijzondere omstandigheden en de gegrondheid werd gerespecteerd.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd en kennelijk onredelijk.

7.1.5. Verzoeker wierp in zijn regularisatie op dat het artikel 8 EVRM werd geschonden. De Dienst Vreemdelingenzaken besluit ten onrechte dat verzoeker niet zou aantonen dat hij familieleden in België heeft. De familieleden hebben immers daaromtrent zelf verklaringen afgelegd. Verzoeker heeft hier onder meer oom, neven en nichten wonen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat verzoeker zich beroept op slechts gewone sociale relaties die volgens haar niet zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken deze beoordelingsfout niet hadden gemaakt, hadden zij hoogstwaarschijnlijk een andere beslissing genomen.

Overigens mag van de Dienst Vreemdelingenzaken toch wel verwacht worden dat zo zij bijkomende informatie of stukken wenste, die haar oordeel zouden veranderen, dat zij hierom zou vragen. Verzoeker had dan onmiddellijk bijkomende bewijzen overgemaakt.

7.1.6. Alhoewel de Dienst Vreemdelingenzaken een negatieve beslissing nam aangaande het regularisatie van verzoeker, aanvaardt de Dienst Vreemdelingenzaken impliciet maar zeker dat verzoeker zich sinds 2002 onafgebroken in België bevond.

Waar de Dienst Vreemdelingenzaken accepteert: "het feit dat betrokkene sinds 2002 in België zou verblijven, moeite doet om Nederlands te leren, lid is van een vereniging, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt," kan zij niet, zonder kennelijk onredelijk te handelen, stellen dat deze redenen: "niet weerhouden [kunnen] worden als een grond voor regularisatie."

In de instructie van 19 juli 2009 werd immers aanvaard dat in geval van duurzame lokale verankering waarbij men minimum 5 jaar (vóór 15 december 2009) ononderbroken in België verbleef. De voorwaarde dat er voorafgaandelijk geloofwaardige pogingen moeten zijn geweest om in België een wettig verblijf te bekomen is in casu een volkomen willekeurig criterium. De Dienst Vreemdelingenzaken zou zich maar zinvol kunnen beroepen op voormelde voorwaarde, in het geval dat zij zou twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van verzoeker nopens de periode dat hij zich op het Belgische grondgebied bevindt. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt dat verzoeker sedert 2002 ononderbroken in België verblijft, is het kennelijk onredelijk om bovendien te vereisen dat verzoeker ook nog eens aantoont dat hij geloofwaardige pogingen heeft gedaan om een wettig verblijf te bekomen of dat hij een zekere periode wettig heeft verbleven in België.

7.1.7. Zodoende handelt de Dienst Vreemdelingenzaken niet enkel kennelijk onredelijk, maar schendt zij ook het gelijkheidsbeginsel, dat de overheid de verplichting oplegt in gelijke gevallen gelijk te behandelen en in verschillende gevallen verschillend. Er is objectief gezien zeer weinig -tot geen- verschil tussen de situatie van verzoeker waarin men aanvaardt dat hij hier sedert 2002 verblijft en de situatie waarin men slechts door middel van een wettig verblijf of pogingen daartoe, objectiviteit kan aannemen dat men reeds vijf jaar in België verblijft met duurzame lokale verankering.

7.1.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de motivering van de beslissing volgt reeds dat de Dienst Vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet al te ernstig heeft genomen.

7.1.9. Dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken om een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten, terwijl er niet werd geantwoord op alle elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn verzoek. Dat het ook onredelijk is om verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten, terwijl diezelfde overheid de indruk had gewekt om de verblijfssituatie te regulariseren van de personen die aan de voorwaarden van de instructies van de Minister van Migratie- en Asielbeleid (dd. 19/07/2009) voldoen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar bestreden beslissing op een kennelijk onredelijke wijze heeft genomen.

Dat de motieven van de bestreden beslissing het dictum dan ook niet kunnen verantwoorden. Dat een schending van de materiële motiveringsplicht dan ook vast staat waarbij de bestreden beslissing ook het artikel 9bis Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel schromelijk schendt.

De bestreden beslissingen zijn dan ook gebrekkig gemotiveerd en strijdig met de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 en zijn strijdig met het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel. De bestreden beslissingen zijn derhalve nietig.

In toepassing van het eerste middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.1.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient er te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder stelt verwerende partij vast dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn eerste middel meent dat de materiële motiveringsplicht schromelijk werd geschonden. Het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht is niet mogelijk nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motiveringsplicht het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is, wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren betekent dit dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent ter zake slechts een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. *In casu* is de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Uit het administratief dossier blijkt immers niet dat verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of dat hij voor die datum geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bekomen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is deze vereiste geen willekeurig criterium waarop de Dienst Vreemdelingenzaken zich maar zinvol kan beroepen in het geval dat zij zou twifelen aan de oprechtheid van de verklaringen van verzoeker nopens de periode dat hij zich op het Belgisch grondgebied bevindt. De vereiste van een wettelijk verblijf kan volgens verwerende partij niet losgekoppeld worden van de overige voorwaarden die gesteld worden in het criterium 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009. De tekst van de instructie is dienaangaande zeer duidelijk. Er is bovendien een objectief en markant verschil tussen enerzijds vreemdelingen die hier meer dan vijf jaar verblijven en voor 18 maart 2008 een periode een wettig verblijf in België hebben gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen en anderzijds vreemdelingen die hier meer dan vijf jaar verblijven zonder dat zij ooit een periode een wettig verblijf in België hebben gehad of voor die datum geen geloofwaardige pogingen ondernomen hebben om in België een wettig verblijf te bekomen. Ook verzoekers beschouwingen betreffende zijn familieleden kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker voor 18 maart 2008 niet gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad en dat hij voor die datum geen geloofwaardige pogingen ondernomen heeft om in België een wettig verblijf te bekomen. Overigens wijst verwerende partij erop dat de instructie van de staatssecretaris geen bron van recht uitmaakt en dat de Raad uitspraak doet als annulatierechter over het beroep dat verzoeker heeft ingesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond is en dat hem een bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

3.1.3. In zijn repliekmemorandum verwijst verzoeker naar de uiteenzetting van zijn eerste middel in zijn inleidend verzoekschrift.

3.1.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat wat betreft de aangehaalde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de Belgische familieleden en een bijzondere band met België, er opgemerkt dient te worden dat uit de aanvraag niet kan opgemaakt worden welke elementen nu bij de ontvankelijkheid dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen, dat indien geoordeeld wordt dat deze elementen toch bij de gegrondheid behoren, dit niet afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009, dat verzoeker zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroept, dat verzoeker niet aantoont dat hij voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, dat verzoeker zich bijgevolg niet dienstig kan beroepen op dit criterium, dat verzoeker qua verblijfsduur in aanmerking zou kunnen komen voor het criterium duurzame lokale verankering in België + werk (2.8.B) van de instructie van 19 juli 2009 maar dat om hierop aanspraak te kunnen maken, een behoorlijk ingevuld arbeidscontract moet worden voorgelegd, dat verzoeker dit niet doet en zich dus evenmin dienstig kan beroepen op dit criterium, dat wat betreft het inroepen van artikel 8 van het EVRM er dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien verzoeker niet aantoont dat er familieleden van hem in België verblijven, dat verzoeker geen bewijzen van verwantschap voorlegt die zijn loutere beweringen staven, dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, dat het bovendien onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, dat verzoeker er immers 27 jaar verbleef en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden niet kunnen vergeleken worden met zijn relaties van herkomst, dat het feit dat verzoeker sinds 2002 in België zou verblijven, moeite doet om Nederlands te leren, lid is van een vereniging, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, niet kan weerhouden worden als een grond voor regularisatie en dat ondanks deze elementen aangaande de integratie van verzoeker, dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij wel degelijk onder de toepassingsvoorwaarden valt van de instructies onder het punt 2.8.A omdat hij langer dan vijf jaar in België verblijft voorafgaand aan 15 december 2009 en dat hij een duurzame lokale verankering in België heeft. Verzoeker meent dus dat hij voldoet aan de voorwaarden van ononderbroken verblijf van 5 jaar met een duurzame lokale verankering in België en dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten dan ook foutief heeft beoordeeld, dan wel een manifest onjuiste conclusie heeft getrokken uit de situatie van verzoeker en de elementen die hij heeft aangebracht.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium vereist onder meer dat de verzoeker voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.”

Uit het door verzoeker ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag voegde, blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen die een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België aantonen, die aantonen dat er voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België was of dat er geloofwaardige pogingen werden ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van het criterium 2.8.A van de instructie, hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf

moet hebben gehad of geloofwaardige pogingen moest hebben ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken "impliciet maar zeker" aanvaardt dat verzoeker sinds 2002 onafgebroken in België verblijft, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarde dat hij een wettig verblijf voor 18 maart 2008 kon aantonen of pogingen heeft ondernomen dat hij voor die datum een wettig verblijf trachtte te verkrijgen. Verwerende partij betwistte in de bestreden beslissing nergens het onafgebroken verblijf van verzoeker in België.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de voorwaarde dat er voorafgaandelijk geloofwaardige pogingen moeten zijn geweest om in België een wettig verblijf te bekomen een volkomen willekeurig criterium is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich maar zinnig zou kunnen beroepen op deze voorwaarde in het geval zij zou twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van verzoeker nopens de periode dat hij zich op het grondgebied bevindt. Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt dat verzoeker sedert 2002 ononderbroken in België verblijft, is het volgens verzoeker dan ook kennelijk onredelijk om te eisen dat hij ook nog eens aantoont dat hij geloofwaardige pogingen heeft gedaan om een wettig verblijf te bekomen of dat hij een zekere periode wettig heeft verbleven in België.

De Raad merkt op dat waar verzoeker stelt dat verwerende partij zich bij het nemen van haar beslissing maar zinnig zou kunnen beroepen op de voorwaarde dat er voorafgaandelijk geloofwaardige pogingen moeten zijn geweest om in België een wettig verblijf te bekomen in het geval dat zij zou twijfelen aan de oprechtheid van de verklaringen van verzoeker nopens de periode dat hij zich op het grondgebied bevindt, dit niet zo gesteld werd in de instructie van 19 juli 2009. Uit het door verzoeker ingevulde typeformulier Regularisatieaanvraag dat verzoeker bij zijn aanvraag voegde, blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Dit criterium vereist onder meer bewijzen die een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar in België aantonen, voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België te hebben gehad of geloofwaardige pogingen daartoe te hebben ondernomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen. Verzoeker kan dus niet voorhouden niet te hebben geweten dat om een machtiging tot verblijf te bekomen op basis van het criterium 2.8.A van de instructie, waarop hij zich dus zelf beroept, hij voor 18 maart 2008 een wettig verblijf moest hebben gehad of geloofwaardige pogingen daartoe moest hebben ondernomen.

Waar verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te verkrijgen, dient te worden benadrukt dat de Raad *in casu* optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van het recht op verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Er wordt tevens herhaald dat de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris diende derhalve de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf en de in dat kader voorgelegde stukken inhoudelijk te beoordelen en te oordelen of verzoeker gemachtigd werd tot een verblijf in België.

De Raad merkt op dat de bewijslast om aan te tonen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 en aldus gemachtigd kon worden om in België te verblijven, rust op verzoeker. Het komt niet aan verwerende partij toe om bijkomende onderzoeksdaten te stellen en/of bijkomende informatie te vragen aan verzoeker. Verzoeker diende bij zijn aanvraag alle dienstige stukken bij te voegen. Verzoeker deed dit niet zodat het niet aan verwerende partij kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken en/of situaties waarvan zij niet op de hoogte was. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker niet verduidelijkt op welke elementen die hij heeft aangehaald in zijn verzoekschrift, verwerende partij niet heeft geantwoord.

Gelet op het feit dat verzoeker niet aantoonde voor 18 maart 2008 een wettig verblijf te hebben gehad in België of een geloofwaardige poging daartoe te hebben ondernomen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor het criterium 2.8.A en geen machtiging tot verblijf verkreeg. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij niet zou aantonen dat hij familielieden in België heeft terwijl deze familieleden daaromtrent zelf verklaringen hebben afgelegd, merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag getuigenverklaringen heeft bijgevoegd van twee personen die meedelen dat zij respectievelijk de nicht en de oom zijn van verzoeker en van andere personen die meedelen dat verzoeker "bij ons" woont op het adres (...).

In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene legt geen bewijzen van verwantschap voor die deze loutere beweringen staven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

De vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat er familieleden van hem in België verblijven omdat hij ter staving daarvan geen bewijzen van verwantschap voorlegt, steunt op de gegevens van het dossier. Verzoeker legt immers slechts twee getuigenverklaringen voor van personen die meedelen dat zij de oom en de nicht zijn van verzoeker, zonder enige verdere vorm van een begin van bewijs. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is.

Verzoeker meent verder in zijn eerste middel dat verwerende partij het gelijkheidsbeginsel schendt aangezien er objectief gezien zeer weinig tot geen verschil is tussen de situatie van verzoeker waarin men aanvaardt dat hij hier sedert 2002 verblijft en de situatie waarin men slechts door middel van een wettig verblijf of pogingen daartoe objectief kan aannemen dat men reeds vijf jaar in België verblijft met duurzame lokale verankering.

De Raad merkt op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoonde dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Integendeel, verzoeker stelt zelf in zijn verzoekschrift dat objectief gezien "zeer weinig tot geen verschil" is tussen beide situaties en geeft dus zelf toe dat het geen gelijkaardige situaties betreft. De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de voorgaande bespreking van het middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

"Tweede middel: Schending van artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M):

7.2.1. Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de

bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal leven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn familie.

Dat de weigering van vestiging van verzoeker niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, en niet beantwoordt aan een 'dwingende sociale noodzaak'.

Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker woont samen met familie aan (...) te 2140 Borgerhout. Zijn familie woont hier. Hij heeft niets meer verloren in zijn thuisland. Rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoeker hier reeds bijna 9 jaar verblijft (sedert 2002). Hij is sterk geïntegreerd in de Belgische samenleving. De bestreden beslissing is disproportioneel.

De weigering van de regularisatieaanvraag is in casu een inmenging van het openbaar gezag in het familiale leven van verzoekende partij. Door in te breken in het familiaal leven van verzoeker wordt op onevenredige wijze inbreuk gemaakt op het recht van verzoeker op de eerbiediging van zijn familiaal leven; de belangen van de overheid wegen niet op tegen deze van de heer M. Te meer daar de weigeringsbeslissing werd genomen zonder ernstig voorafgaandelijk onderzoek.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

In toepassing van het tweede middel is de bestreden beslissing tevens nietig."

3.2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing geheel terecht stelt dat artikel 8 van het EVRM niet wordt geschonden. Bovendien kan de bestreden beslissing in de huidige omstandigheden, volgens verwerende partij, geen verboden inmenging vormen in de uitoefening door verzoeker van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker om reden dat hij de noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van dit artikel. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien reeds geoordeeld door de Raad van State dan een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. De beslissing houdende ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in het Rijk. Verwerende partij is dan ook van mening dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM niet schendt.

3.2.3. In zijn repliekmemoire verwijst verzoeker naar de uiteenzetting van zijn tweede middel in zijn inleidend verzoekschrift.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip "gezinsleven" in voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Waar verzoeker meedeelt dat "hier onder meer oom, neven en nichten wonen", wijst de Raad erop dat dit een loutere bewering is die door geen enkel stuk uit het administratief dossier wordt gestaafd. De loutere verklaring van M. L. dat zij de nicht is van verzoeker en dat hij bij haar woont, kan niet beschouwd worden als een bewijs van verwantschap. Ook in de huidige stand van de procedure brengt verzoeker hierover geen enkel stuk bij.

Daarenboven merkt de Raad inzake deze "familieleden" nog op dat het samenwonen op eenzelfde adres of het familie zijn van elkaar op zich niet volstaat om te kunnen spreken van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

Verzoeker maakt met zijn betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET